

BIJBELSTUDIES

LEVEN & LIJDEN MET CHRISTUS
RON VAN DER SPOEL

BIJBELSTUDIE 5

JUICHEN IN DE DUISTERNIS

Al zal de vijgenboom niet bloeien, al zal de wijnstok niets voortbrengen, al zal de oogst van de olijfboom tegenvallen, al zal er geen koren op de akkers staan, al zal er geen schaap meer in de kooien zijn en geen rund meer binnen de omheining - toch zal ik juichen voor de HEER, jubelen voor de God die mij redt.

Habakuk 3:17,18

We weten allemaal wel dat het leven niet altijd mee zit, dat het soms helemaal mis kan lopen. We werken ergens hard aan en dan breekt het bij onze handen af. We investeren veel tijd en energie in een relatie en dan loopt het alsnog spaak. We proberen iets op te bouwen, maar we bereiken niet waar we op hebben gehoopt. Heel vaak worden we geconfronteerd met de vergeefsheid van wat we doen. Tevergeefs gewerkt, tevergeefs gehoopt, tevergeefs gebeden.

Dat gevoel van vergeefsheid kent de profeet Habakuk ook goed. Hij profeteerde in Juda, het zuidelijke tweestammenrijk van Israël. God heeft hem duidelijk gemaakt dat er een oordeel over Juda zal komen, omdat ze afgoden aanbidden en zich toevertrouwen aan stenen beelden en houten voorwerpen. Er zal een straf komen om hen daarmee weer op het rechte pad te krijgen. Dat oordeel is onvermijdelijk, maar is niet het laatste woord tussen God en Zijn volk. Intussen weet Habakuk dat het voorlopig nog niet goed komt, dat er nog veel onheil staat te gebeuren. Hij weet dat er natuurrampen zullen

komen en dat daardoor de oogst vernietigd zal worden. Zelfs de dieren gaan verloren in het geweld dat over hen heen komt. En toch...

Het is dit bekende 'en toch' van de profeet dat ons helpt om te gaan met alles wat zo tevergeefs lijkt in ons leven. Hij kijkt als het ware over de teleurstelling en over dat wat niet lukt heen en zegt dan: al zal de vijgenboom of de wijnstok geen vrucht dragen, al zal de korenoogst mislukken, al zal er geen schaap of rund meer zijn, toch zal ik juichen. Dat klinkt zo onwerkelijk. Hoe kun je, als je complete voedselvoorziening in duigen valt, nog juichen? Als alle inspanning voor de oogst tevergeefs is geweest, hoe kun je dan nog jubelen?

Ik heb die vraag ook gesteld aan vervolgde broers en zussen. Al decennia wordt wereldwijd voor hen gebeden; ze proberen van alles om als kerk op een veilige manier bij elkaar te komen, maar hun situatie verbetert maar niet. Noord-Korea zit nog steeds potdicht, in Iran worden voorgangers stelselmatig gemarteld en in veel Afrikaanse landen krijgen de kerken het steeds zwaarder door oprukkend moslimextremisme. Zij bidden hartstochtelijk tot God om hulp en wij bidden hier dagelijks met hen mee, maar het lijkt tevergeefs. Waarom nog bidden als er toch niets verandert?

Habakuk leert ons waarom we God blijven vragen en eren en aanbidden, ook als Hij niet lijkt in te

grijpen. Al gaat het allemaal mis, 'toch' zal ik juichen voor de Heer, jubelen voor de God die mij redt. Temidden van een wereld waarin het duister het lijkt te winnen van het licht, klampen we ons vast aan God onze Heer. Habakuk weet dat het nu lijkt alsof ze aan het kortste eind trekken, maar dat God niet loslaat wat Hij eenmaal begonnen is. Nu lijken de vervolgers van christenen wereldwijd vrij spel te hebben en gewoon door te kunnen gaan met het vervolgen van Gods kinderen. Maar er komt een dag dat God zal ingrijpen. Omdat hij dat weet, kan hij zingen bij een mislukte oogst en jubelen ondanks al het vee dat verloren is gegaan. Hij weet: 'God is getrouw, Zijn plannen falen niet.' Dat vertrouwen maakt hem blij, ongeacht de situatie.

Het is ook dat vertrouwen dat de vervolgte kerk gaande houdt. Als er weer een inval is geweest tijdens een kerkdienst, als er weer een gebouwtje waar ze samenkomen in beslag wordt genomen, als de pastor zich weer moet melden op het politiebureau om daar met een knuppel te worden geslagen, dan lijkt het bidden en hopen tevergeefs. Maar juist dan kijkt men omhoog en zingt en juicht voor God, want Hij heeft het laatste woord.

We zien ditzelfde principe heel mooi verwoord in Romeinen 8. Paulus beschrijft daar het 'lijden van deze tijd'. Dat staat in geen verhouding tot de heerlijkheid die al Gods kinderen te wachten staat. Maar tot het zover is, zuchten en kreunen we onder de macht van het kwaad. Hij noemt dan een heel rijtje van kwade dingen op: tegenspoed, ellende of ver-

volging, honger of armoede, gevaar of het zwaard (vers 35). Maar dan klinkt er ook bij Paulus een 'en toch'. En toch zegenvieren wij in dit alles glansrijk, dankzij Hem die ons Zijn liefde heeft bewezen.

Ik sprak een pastor in Bangladesh die toen hij christen werd alles en iedereen kwijtraakte. Z'n vader en broers zitten nog steeds achter hem aan om hem te doden, z'n moeder heeft hem verstoten als haar zoon, hij is officieel ontferd en kan niet meer in zijn geboortestreek komen. Hij heeft niets en niemand meer. Toen ik hem meelevend aankeek, kwam er een stralende lach op zijn gezicht en zei hij: "En toch ben ik gelukkig, want nu heb ik Jezus!" Dat is het geheim van Habakuk en van ieder kind van God: wij leven met een heel groot 'en toch'.

GESPREKSVRAGEN

1. De Bijbel heeft het zowel in Habakuk als in Romeinen 8 over de vergankelijkheid en de vergeefsheid van het leven. Hoe ervaar jij dat?
2. Ondanks de zorgen en vragen zegt Habakuk: toch zal ik juichen voor de Heer. Wat is zijn geheim?
3. Gelukkig zijn wordt niet bepaald door de situatie, maar door de relatie (met God en elkaar). Herken je dat?